

Lockdown triggert herinnering aan vorig leven

Reïncarnatie

KLOOSTERMUREN SLOPEN!

Corona-maatregelen hebben op ieder mens een ander effect. De één gaat er gedwee in mee, de ander protesteert heftig. Lockdowns kunnen situaties uit voorbije levens oprakelen zonder dat je er erg in hebt. Marit zoekt reïncarnatietherapeute Marianne Notschaele op omdat ze last heeft van het voortdurend binnen moeten blijven. Noodgedwongen werkt ze veel thuis, ze komt weinig buiten en maakt zich zorgen of ze wel 'aan de man komt'. >

TEKST: MARIANNE NOTSCHAELE-DEN BOER

Marit (33) mailt: 'Een paar jaar terug ben ik bij jou op consult geweest. Ik heb toen veel gehad aan wat je over mijn vorige levens vertelde en denk er nog geregeld aan terug. Inmiddels kom ik nieuwe levensthema's tegen waarvan ik benieuwd ben of deze raken aan ervaringen uit vorige levens. Geen dringende zaken, meer dingen waarvan ik graag beter zou begrijpen wat er op de achtergrond meespeelt.' Ik pak Marits dossier erbij. Tussen de aantekeningen zit een printje van de eerste e-mail die ze me zond: 'Ik kan me voorstellen dat ik mijn leven ooit geheel aan de kerk gewijd heb. Ben erg benieuwd of je daar iets in herkent.' Zo'n leven kwam niet aan bod. Als therapeut werk je met wat het meest dringend is voor de cliënt om problemen op te lossen; in Marits geval waren dat andere voorbije levens. Allebei waren we wel nieuwsgierig of een 'leven gewijd aan de kerk' op zou duiken, maar ik nam niets waar dat daar betrekking op had.

'Haal je niets in je hoofd meid, jou hebben we voor de Heer bewaard'

'Je ziet eruit als een non!'

Vijf jaar later stapt ze opnieuw mijn praktijk binnen. Van de jonge sprankelende vrouw die ik in 2016 sprak, is weinig over. Verlegen lachend kijkt ze me aan. Buiten schijnt de zon uitbundig, toch draagt Marit een somber ogende regenjas. Haar lichtbruine haren zijn bijeengehouden door een simpel elastiek. Nette jurk, donkere panty. Korte zwarte laarsjes. Haar auraveld is klein, dof, flets. Alsof er een schuw musje voor me staat. Waar is de vrolijke Marit gebleven? "Je ziet eruit als een vrome non", flap ik eruit, "grote kans dat we vandaag dat leven gaan behandelen waar we eerder niet bij konden komen." Fijngevoelige Marit vertelt gelaten dat vriendinnen rondom haar trouwen en kinderen krijgen. Zij heeft geen vriend, geen relatie, geen kinderen. Wel tikt ook bij haar de biologische klok. Gedurende de afgelopen lockdown moest ze veel thuiswerken. Gelukkig kon ze haar werkzaamheden als onderzoeker blijven doen, omdat ze aan een boek bezig was waarvoor online veel archieven moesten worden geraadpleegd. Maar af en toe vloog ze tegen de muren op. "Voor mijn gevoel zat ik thuis, kwam amper buiten en deed niet veel. Toch probeerde ik er het beste van te maken." Ze klinkt verre van enthousiast. Naarmate ze uitlegt wat haar dwars zit, verschijnen in mijn hoofd de eerste beelden van een leven van Marit, lang geleden. Dochter uit een gegoeide familie, met liefhebbende ouders die hun vele dochters aan de man moeten brengen. De jongste dochter blijft over en vertrekt naar een kloosterorde. Ze slijt daar de rest van haar leven; vorige-levens-herinneringen die getriggerd zijn door de strenge lockdown-maatregelen en het drin-

gende verzoek van de Nederlandse overheid om zoveel mogelijk thuis te blijven en thuis te werken. Net zoals de non in het klooster, komt Marit nu de deur bijna niet meer uit. Samen brengen we de grote lijnen van het voorbije leven in kaart. Tijdens dat gesprek zie ik Marits energie al deels positief veranderen. Alsof de zon doorbreekt in haar aura. Haar eigen, tegenwoordige vrouwelijke uitstraling komt terug. Ze begint door te krijgen dat ze zich niet langer als een non hoeft te kleden en te gedragen. Ze heeft alle kansen om nu wel een partner te vinden, een relatie te starten, eventueel kinderen te krijgen. Haar eigen verhaal, thuis uitgewerkt na het consult, laat zien hoe het er lang geleden aan toe kon gaan in adellijke families.

Statushuwelijken

Tussen 700 en 1000 stond in het noorden van Frankrijk een groot kasteel, waar een jonge vrouw opgroeide in een rijke adellijke familie. Ze was de jongste van acht dochters, een speels kind dat graag door de kasteelgangen en over de landerijen dwaalde. Haar oudere zussen moesten trouwen zodra het kon, om de maatschappelijke positie van de familie te bestendigen. Als meisje hoorde de jonge vrouw al de hevige discussies tussen haar ouders over huwelijkskandidaten die zich voor haar zussen hadden aangediend. 'Die familie mag dan land hebben, dat mannetje is een eerste klas lamzak. Vreet zich tonnetje rond en dan heb je d'r niks meer aan', hoorde ze haar vader tegen één echtgenoot-in-spé protesteren. 'Toch opent deze *alliance* voor onze familie nieuwe deuren. We kunnen dit aanbod niet afslaan', hield haar moeder voet bij stuk. Oudere zus na oudere zus trouwde met een zoon van een adellijke familie of andere statusbezitter. Hun bruiloften waren vrolijke festijnen waarbij volop gedanst en gelachen werd. 'Haal je niets in je hoofd, meid', sprak haar moeder haar al jong toe, toen ze naar één van de dansende bruidsparen stond te kijken. 'Jou hebben we voor de Heer bewaard. Zodra de anderen getrouwd zijn, brengen we je naar het klooster.' Het meisje trok dan een vies gezicht. Op zondag zat ze braaf de kerkdienst uit, maar met al die strenge religieuzen had ze niets op. Zo'n klooster zou een tergend saaie bedoening zijn. Haar vader stond aan haar kant. Voor de goedkeuring van die kerktypes kocht hij niks, en de levenslust van zijn jongste zou uitdoven in zo'n vrome, strenge kloosteromgeving. Maar haar moeder was vastbesloten. Het hoorde nou eenmaal dat goede families een dochter aan de kerk afstonden. Bovendien hadden ze met alle goede families in de omgeving inmiddels al een huwelijksalliance gesloten. Als zich nog wat aan zou dienen, zou dat beneden hun stand zijn.

Huwelijksvreugde?

Het was tijd om hun plicht aan de kerk te vervullen, en moeder verheugde zich om tegenover haar vrouwelijke kennissen te kunnen snoeven over de bruidsschat die ze zouden meegeven voor het klooster. Ze deed dan ook geen enkele moeite om bijvoorbeeld buiten de streek op zoek te gaan naar een huwelijkspartner voor haar laat-

*'Het sprankje hoop dat het klooster
een verrijkende bestemming zou zijn,
doofde gauw uit'*

ste dochter. Jarenlang had de jonge vrouw volgehouden dat ze niet naar het klooster zou gaan. Toch begon ze zich op den duur af te vragen of het alternatief wel zo zaligmakend was. Zonder haar zussen was het lang niet zo gezellig meer thuis. Gegadigden klopten niet aan de poorten, en haar laatste huwbare jaren naderden. Daarna zou ze voor oude vrijster versleten worden. Zo af en toe kwamen haar zussen met hun gezinnen langs voor een kort bezoek. Het viel haar dan op dat er van hun beloofde huwelijksvreugde vaak genoeg niet al te veel terechtgekomen leek. Met name bij de mannen waartegen haar vader het hevigst had geprotesteerd, leek er van een gelukkig gezinsleven nauwelijks sprake. De man van de ene zus was een humorloos stuk chagrijn gebleken, en een andere zus was fysiek zo uitgewoond van het vele baren dat haar gestel compleet verzwakt was. Kennelijk bood het huwelijk ook geen garantie op een fijne toekomst. Misschien was het klooster wel niet zo erg als ze zich voorstelde. Tussen de nonnen zou ze geen last hebben van een vervelende echtgenoot en misschien nog wat kunnen leren. Uiteindelijk accepteerde ze de keuze waarop haar moeder had aangedrongen. Met een grote bruidsschat en een kar vol spullen liet ze zich naar het klooster rijden, dat ze de rest van haar leven niet meer zou verlaten.

Kloosterroutine

Het sprankje hoop dat het klooster een verrijkende bestemming zou zijn, doofde gauw uit. Het kloosterleven bleek precies zoals haar vader haar al die jaren had voorgespiegeld. Streng, monotoon, routineus, vroom en liefdeloos. Aan vrijheden waarvan ze niet beseft had dat ze

die in het kasteel had genoten, was in één klap een einde gekomen. Geen lange wandelingen meer door de bossen, overdadige maaltijden tijdens de oogst- en slachtfesten, of nachtelijke bezoeken aan de voorraadkeuken. Haar dagen bestonden uit bidden, zingen en prevelen, haar maaltijden vooral uit smakeloze pap en hard brood. Ze mocht nog van geluk spreken dat de grote smak geld die haar komst vergezelde het klooster flink wat had opgeleverd. Daardoor kon ze op privileges rekenen die voor de andere vrouwen niet waren weggelegd: het beste stukje vlees (als dat een keer op tafel stond), een relatief comfortabele cel met haar oude spulletjes van thuis, geen vervelende klusjes hoeven doen zoals de armere novices die opgedragen kregen. Toch was het allemaal weinig waard vergelijken met haar onbezorgde leven van vroeger. De sociale afstand tussen haarzelf en de andere nonnen was groot. Haar adellijke afkomst, die toen ze opgroeide vanzelfsprekend was geweest, wekte een vorm van collectief ontzag op waarmee ze haar voordeel deed. Met de vrouwen die het wereldse bestaan moreel hadden verworpen, of simpelweg nooit een leven buiten de kloostermuren hadden gekend, had ze toch weinig op. Ze koos ervoor het zware, vormloze gewaad dat de gewone nonnen droegen niet aan te nemen, en bleef haar donkerblauwe adellijke japon dragen. Het hoog geknoopte model was bedekt genoeg voor de kloosteromgeving, maar straalde toch uit dat zij van hogere komaf was, en dat haar bruidsschat van groot belang voor het klooster was geweest. Zo tekende zich af dat ze een andere rol in het geheel had dan de rest. De kap zette ze wel op: een hoog, gesteven model dat recht omhoogstak en het haar bedekte. Alleen haar gezicht piepte eruit.

*'Met volle kracht brak ze de donkere muren van haar cel af, totdat het licht
weer naar binnen stroomde'*

Aanvaarding & berusting

Het geld dat haar familie aan het klooster had gedoneerd, kwam onder meer ten goede aan de bouw van een kloosterbibliotheek: een plek waar ze graag kwam. Lang niet alle nonnen konden lezen, maar zij wel, en de dagen waarop er nieuwe boeken binnenkwamen vormden hoogtepunten in haar monotoon geworden leven. Na een moeizame gewenningsperiode van een jaar of twee, kwam er alsnog een bepaalde rust over haar heen. In de gelovige geschriften die ze las begonnen haar passages op te vallen als 'Bewandel de paden, die de Heer voor u gebaad heeft'. Ze beseftte dat God nooit had ingegrepen in haar levenspad door haar een man te sturen die om haar hand vroeg. Jarenlang had ze gewacht, zich mooi gemaakt en geleerd een huishouden te bestieren, zonder dat haar geduld beloond was. De gedachte trof haar dat haar leven misschien wel precies zo bedoeld was geweest als het nu was. Haar verlangens om terug te keren naar haar oude adellijke leven stierven langzaam maar gestaag af. Ze gaf zich over aan hoe het was, en leefde de rest van haar jaren een contemplatief bestaan binnen de vier muren van het klooster. Verveling maakte plaats voor aanvaarding, frustratie voor berusting. Het kloosterleven was misschien eentonig, maar ook veilig en sereen. Buiten de kloostermuren leden er velen onder honger, waren er oorlogen en nare ziektes. Het had allemaal veel erger voor haar kunnen aflopen. Zo kwam de vroomheid die ooit als een opgedrongen keurslijf had gevoeld, op een dag van binnenuit. Trouw woonde ze de preken bij, zong ze haar psalmen en bad ze urenlang in haar cel.

Energetische muren slopen

Toen ze stierf, kreeg ze een mooi graf op het plaatselijke kerkhof. Aangekomen bij de hemelpoorten zocht ze naar de God aan wie ze zich toegewijd had. 'Mijn leven heb ik aan U gegeven', sprak ze tot Hem. 'Ik hoop dat mijn toewijding U behaagd heeft.' Van ver weg klonk een antwoord. 'Mijn kind, je hebt je de kunst van het je schikken in je lot tot in de puntjes meester gemaakt. Dat heeft je onnodige frustratie bespaard. Maar onthoud, er zijn nog vele andere manieren om het goddelijke te eren.

Probeer de volgende keer een nieuwe uit, zodat je hier niet in vastroest. Overgave kent zijn waarde, maar het is zonde om niet meer te maken van wat er is, puur en alleen omdat het allemaal zoveel erger had kunnen zijn. Zo loop je mogelijkheden om tot leven te komen mis.' Voor haar voeten vond ze een sloophamer. Ze daalde terug af naar het klooster, en naar de vier muren binnen die vier muren waar ze zich al die jaren had opgehouden. Haar levensloop was geen tragische geschiedenis vol bittere ellende geweest, maar de volgende keer zou ze het anders doen. Met volle kracht brak ze de donkere muren van haar cel af, totdat het licht weer naar binnen stroomde en het leven weer zichtbaar was.

Summer of Love

Marit moest zich energetisch losmaken van het ommuurde klooster, een plek waar ze jaren had geleefd, en waar ook haar lichaam tenslotte was begraven. Nonnen-zielsenergie hield haar nu tegen om naar buiten te gaan en sociale contacten op te doen. Tijdens de vele maanden waarin de strikte lockdown inwoners van Nederland in zijn greep hield, viel Marit als vanzelf terug op sluimerende zielsherinneringen: monotone handelingen en gedragingen die de devote non in haar kloostercel aan de dag had gelegd nadat ze zich overgaf aan de Heer. Marit bleef binnen in haar appartement, hield zich aan een vaste dagindeling. Opstaan, eten, werken, slapen, zonder eropuit te gaan. Maar iets begon steeds meer te wringen. Ze wilde een vriend, een relatie, een gezin! Hoe kwam ze daaraan, als ze alleen maar binnenbleef? Inzien dat het voorbijge nonnenleven haar niet langer hoeft te beperken, gaf mogelijkheden tot verandering. Ze is geen vrome non meer. Met extra tips over minder streng uitzienende kleding, vrolijkere kleuren dragen, advies om een kapper te bezoeken die haar prachtige lange haren in een losse coupe zou kunnen knippen om haar vrouwelijke charme te benadrukken, 'sociale tips' hoe en waar een leuke man tegen te komen, verliet ze opgelucht mijn praktijk. Zodra de stadsparken weer opengaan, mondkapjes niet meer gedragen hoeven te worden en festivals en concerten weer mogen plaatsvinden, kan ze eropuit. Liefst eerder. Ik hoop dat Marit een mooie Summer of Love beleeft en een man vindt die bij haar past. •

© Tekst: Marianne Notschaele-den Boer in samenwerking met Marit, RHA Publishing - WWW.VORIGELEVENS.NL